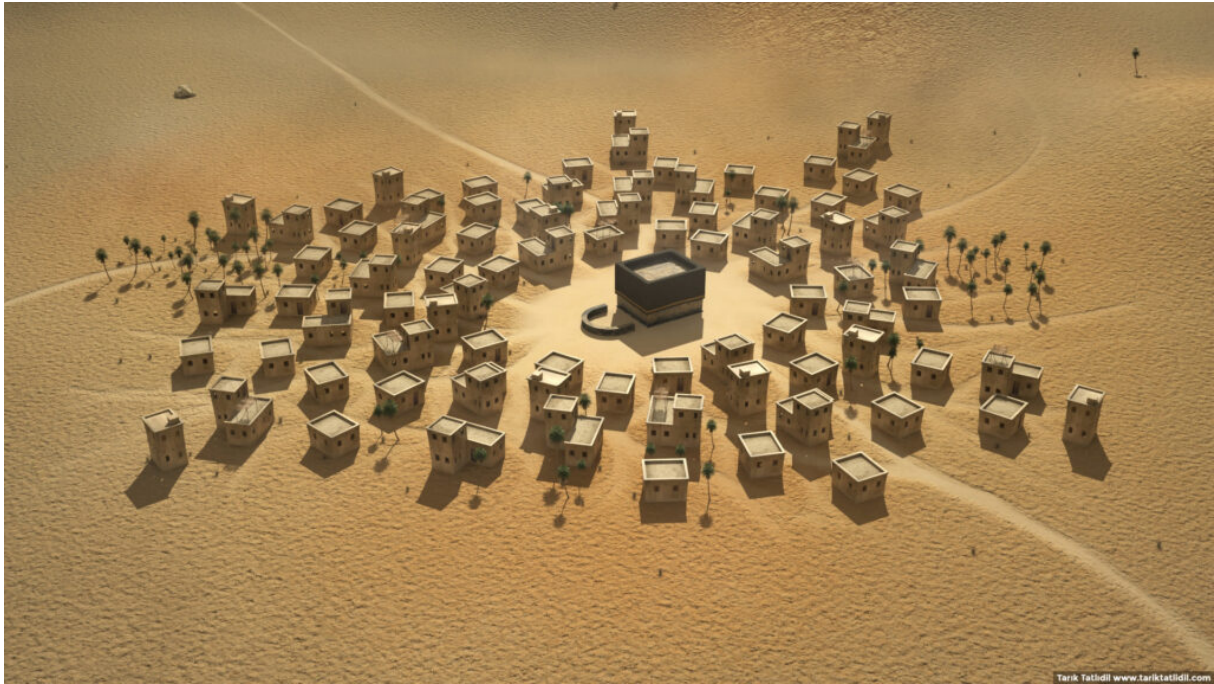

Ismaels avkomma

Spridningen av Ismaels avkomlingar på den arabiska halvön och den abrahamitiska traditionen

Ismaeel levde också länge, i 137 år, och lämnade efter sig tolv söner från vilka tolv stammar uppstod. [50] De och deras ättlingar bodde i Makkah, men i takt med att deras antal ökade spred de sig över andra delar av Arabien. Av de stammar som uppstod ur Ismaels tolv söner blev de från de två äldsta, Nabat och Qaydar (Kedar i Gamla testamentet), mest framträdande. Nabats ättlingar migrerade från Makkah norrut, där de med tiden grundade det berömda nabateiska kungariket (600-talet f.Kr. till 105 e.Kr.) med Petra som huvudstad. Qaydars ättlingar fortsatte att bo i Makkah och dess omgivningar under lång tid, ända till 'Adnans tid, förmodligen den 38:e i led från Qaydar.

'Adnans ättlingar genom hans son Ma'dd och sonson Nizar förökade sig så kraftigt att de med tiden delades upp i ett flertal stammar och spred sig över alla delar av Arabien, inklusive Bahrayn [51] och Irak. De flesta stammar som senare uppnådde framträdande ställning spårade sin härkomst till 'Adnan och kallade sig därför adnanitiska araber. Sådana

berömda stammar som Taghlib, Hanifah, Bakr ibn Waail, Qays ibn 'Aylan, Sulaym, Hawazin, Ghatafan, Tamim, Hudhayl ibn Mudrikah, Asad ibn Khuzaymah, Thaqeef och Quraysh (söner till Fihri ibn Malik ibn An-Nadr ibn Kinanah) spårade alla sin härkomst till Adnan och genom honom till Ismaeel och Ibrahim.

Denna abrahamitiska tradition var verkligen det viktigaste och mest universella draget i arabernas sociala liv. Den var symbolen för deras enhet och identitet, trots deras uppdelning i ett flertal oberoende stammar. Den tog sig uttryck i deras praktiska liv på olika sätt. Varje stam förde noggrant sin genealogi, med en yttersta koppling till Ismaeel och Ibrahim. De praktiserade alla omskärelse som en abrahamitisk tradition (Sunnah). Alla folk i alla stammar trodde att Ka'bah hade byggts av Ibrahim och de betraktade den som sitt andliga centrum. De placerade till och med bilder av Ibrahim och Ismaeel, tillsammans med andra bilder, i Ka'bah.

I enlighet med den abrahamitiska traditionen brukade alla araber genomföra vällfärd (Hajj) till Ka'bah och Makkah, offra djur i samband med denna rit och kringgå Ka'bah. Och trots att de hade återfallit i grov avgudadyrkan glömde de inte Allahs namn, som de betraktade som den Högste Herren — en svag kvarleva av den monoteism som Ibrahim och Ismaeel hade lärt ut. Och allra viktigast av allt: när Profeten ﷺ genom den koraniska texten uppmanade dem att återvända till sin förfader Ibrahims sanna tro (millata 'abeekum Ibraheem) bestred de honom inte på denna punkt om deras härstamning från Ibrahim, trots att de var mer än villiga att motsätta sig Profeten ﷺ på alla tänkbara grunder. Detta är värt att betona, ty inget var mer motbjudande för en arab än att tillskriva honom en falsk eller inbillad härstamning.

Fotnoter:

[50] Gamla testamentet, efter att ha nämnt namnen på Ismaels 12 söner, uppger: "Dessa är Ismaels söner och dessa är deras namn efter deras städer och borgar; 12 furstar efter deras folk."

[51] [Mohammed Thajammul Hussain Manna:] Detta syftar inte på den moderna önationen Bahrain. "Östra Arabien var historiskt känt som Al-Bahrayn (bokstavligen: De två haven) fram till 1700-talet. Denna region sträckte sig från söder om Basra längs Persiska vikens kust och inkluderade regionerna Bahrain, Kuwait, Al-Hasa, Qatif, Förenade

Arabemiraten, Qatar, södra Irak och norra Oman. Hela kustremsan i östra Arabien var känd som 'Bahrain' i tio århundraden." *Dialect, Culture, and Society in Eastern Arabia: Glossary*. Clive Holes. 2001. s. XIX.

Utdrag ur boken "The Biography of Prophet Mohammad ﷺ" vol. 1 av Mohammad Thajammul Hussain Manna